

Istuntoasiakirja

14.12.2011

B7-0702/2011 }
B7-0704/2011 }
B7-0707/2011 }
B7-0708/2011 }
B7-0711/2011 }
B7-0713/2011 } RC1

YHTEINEN PÄÄTÖSLAUSELMAESITYS

työjärjestyksen 122 artiklan 5 kohdan mukaisesti

joka korvaa seuraavat poliittisten ryhmien jättämät päätöslauselmaesitykset:

EFD (B7-0702/2011)
ECR (B7-0704/2011)
S&D (B7-0707/2011)
Verts/ALE (B7-0708/2011)
PPE (B7-0711/2011)
ALDE (B7-0713/2011)

naisten tilanteesta Afganistanissa ja Pakistanissa

Elmar Brok, José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, Mario Mauro, Cristian Dan Preda, Roberta Angelilli, Bernd Posselt, Tunne Kelam, Monica Luisa Macovei, Elena Băsescu, Sari Essayah, Eija-Riitta Korhola, Zuzana Roithová, Róza Gräfin von Thun und Hohenstein, Sergio Paolo Francesco Silvestris, Eduard Kukan, Giovanni La Via, Laima Liucija Andrikienė, Lena Kolarska-Bobińska, Filip Kaczmarek
PPE-ryhmän puolesta
Véronique De Keyser, Thijs Berman, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg, Rovana Plumb, Antigoni Papadopoulou, Silvia Costa

RC\887179FI.doc

PE479.401v01-00 }
PE479.403v01-00 }
PE479.406v01-00 }
PE479.407v01-00 }
PE479.410v01-00 }
PE479.412v01-00 } RC1

S&D-ryhmän puolesta

Norica Nicolai, Niccolò Rinaldi, Marietje Schaake, Elizabeth Lynne, Alexandra Thein, Robert Rochefort, Kristiina Ojuland, Marielle De Sarnez, Louis Michel, Annemie Neyts-Uyttebroeck, Edward McMillan-Scott, Ramon Tremosa i Balcells, Sonia Alfano, Frédérique Ries, Izaskun Bilbao Barandica, Johannes Cornelis van Baalen, Anneli Jäätteenmäki, Graham Watson

ALDE-ryhmän puolesta

Nicole Kiil-Nielsen, Raül Romeva i Rueda, Jean Lambert, Franziska Katharina Brantner, Keith Taylor, Rui Tavares, Marije Cornelissen, Ulrike Lunacek, Jill Evans, Barbara Lochbihler

Verts/ALE-ryhmän puolesta

Charles Tannock, Geoffrey Van Orden, Marina Yannakoudakis, Ryszard Antoni Legutko, Julie Girling, Tadeusz Cymański, Andrea Češková

ECR-ryhmän puolesta

Fiorello Provera, Jaroslav Paška

EFD-ryhmän puolesta

RC\887179FI.doc

PE479.401v01-00 }
PE479.403v01-00 }
PE479.406v01-00 }
PE479.407v01-00 }
PE479.410v01-00 }
PE479.412v01-00 } RC1

Euroopan parlamentin päätöslauselma naisten tilanteesta Afganistanissa ja Pakistanissa

Euroopan parlamentti, joka

- ottaa huomioon aiemmat päätöslauselmansa, jotka koskevat ihmisoikeuksia ja demokratiaa Pakistanissa, ja erityisesti 20. tammikuuta 2011 antamansa päätöslauselman sekä 20. toukokuuta 2010, 12. heinäkuuta 2007, 5. lokakuuta 2007 ja 15. marraskuuta 2007 antamansa päätöslauselmat,
- ottaa huomioon aiemmat päätöslauselmansa Afganistanista ja erityisesti 24. huhtikuuta 2009 antamansa päätöslauselman naisten oikeuksista Afganistanissa ja 16. joulukuuta 2010 antamansa päätöslauselman Afganistania koskevasta uudesta strategiasta,
- ottaa huomioon 16. joulukuuta 2010 antamansa päätöslauselman vuosittaisesta ihmisoikeusraportista 2009 sekä Euroopan unionin ihmisoikeuspolitiikasta (2010/2202(INI)),
- ottaa huomioon 26. marraskuuta 2009 antamansa päätöslauselman naisiin kohdistuvan väkivallan poistamisesta,
- ottaa huomioon 16. marraskuuta 2009 hyväksytyt uskonnon- ja uskonvapautta koskevat neuvoston päätelmät, joissa se painottaa uskonnon- ja uskonvapauden sekä uskonnollisen suvaitsemattomuuden torjunnan strategista merkitystä,
- ottaa huomioon 21. helmikuuta 2011 hyväksytyt neuvoston päätelmät uskuntoon tai vakaumukseen perustuvasta suvaitsemattomuudesta, syrjinnästä ja väkivallasta,
- ottaa huomioon EU:n ja Pakistanin 4. kesäkuuta 2010 antaman yhteisen julkilausuman, jossa molemmat osapuolet vahvistivat olevansa valmiita käsittelemään alueellisia ja globaaleja turvallisuuskysymyksiä, edistämään ihmisoikeuksien kunnioittamista ja jatkamaan yhteistyötä Pakistanin demokraattisen hallituksen ja instituutioiden vahvistamiseksi,
- ottaa huomioon Pakistanista ja Afganistanista 18. heinäkuuta 2011 ja 14. marraskuuta 2011 annetut neuvoston päätelmät,
- ottaa huomioon EU:n korkean edustajan 5. joulukuuta 2011, 20. helmikuuta 2011 ja 15. joulukuuta 2010 antamat julkilausumat Afganistanin naisten turvakoteja koskevasta lakiehdotuksesta,
- ottaa huomioon Bonnissa 5. joulukuuta 2011 järjestetyn kansainvälisen konferenssin päätelmät,
- ottaa huomioon vuonna 1948 annetun ihmisoikeuksien yleismaailmallisen julistuksen 18 artiklan,
- ottaa huomioon kaikkinaisen naiseen kohdistuvan syrjinnän poistamisesta 18. joulukuuta 1979 tehdyn YK:n yleissopimuksen (CEDAW) ja 20. joulukuuta 1993 annetun naiseen

kohdistuvan väkivallan poistamista koskevan YK:n julistuksen,

- ottaa huomioon kansalaisyhteiskuntia ja poliittisia oikeuksia koskevan YK:n kansainvälisen yleissopimuksen,
  - ottaa huomioon vuonna 1981 annetun YK:n julistuksen uskuntoon tai uskoon perustuvan kaikkinaisen suvaitsemattomuuden ja syrjinnän poistamisesta,
  - ottaa huomioon naisia, rauhaa ja turvallisuutta koskevat YK:n turvallisuusneuvoston päätöslauselmat 1325 (2000) ja 1820 (2008) sekä naisiin ja lapsiin kohdistuvan seksuaalisen väkivallan torjumista aseellisissa konflikteissa koskevan YK:n turvallisuusneuvoston päätöslauselman 1888 (2009), jossa korostetaan kaikkien valtioiden vastuuta siitä, että ne lopettavat rankaisemattomuuden ja saattavat syytteeseen henkilöt, jotka ovat syyllistyneet rikoksiin ihmisyyttä vastaan ja sotarikoksiin, mukaan luettuna seksuaalinen tai muu naisiin ja tyttöihin kohdistuva väkivalta,
  - ottaa huomioon Afganistanin naisverkoston 6. lokakuuta 2011 laatiman kannanoton Bonnin konferenssiin,
  - ottaa huomioon työjärjestyksen 122 artiklan 5 kohdan,
- A. toteaa, että vaikka Afganistanin ja Pakistanin tilanteet ovat erilaiset ja niillä on itsenäistä merkitystä, naisiin kohdistuva sekä fyysinen että henkinen väkivalta on edelleen yksi mittavimmista Afganistanissa ja Pakistanissa raportoiduista ihmisoikeusloukkauksista etenkin tietyillä alueilla;
- B. ottaa huomioon, että naiset ja tytöt joutuvat edelleen usein happeiskujen ja perheväkivallan, ihmiskaupan ja pakkoavioliittojen, myös lapsiavioliittojen, kohteeksi ja heillä käydään kauppaa riitojen ratkaisemiseksi; ottaa huomioon, että poliisi, tuomioistuimet ja muut oikeusviranomaiset ottavat harvoin käsiteltäväksi naisten kanteluja väkivallasta, kuten pahoinpitelystä, raiskauksesta ja muista seksuaalisen väkivallan muodoista, ja tällaisia koettelemuksia pakenevat naiset voivat joutua vankilaan;
- C. ottaa huomioon, että naisiin kohdistuvaan väkivaltaan syyllistyneet jäävät useimmissa tapauksissa rankaisematta;
- D. toteaa, että eräiden lakien, etenkin perhelakien, soveltaminen johtaa naisten ihmisoikeuksien loukkaamiseen;
- E. ottaa huomioon, että Afganistaniin hallitus antoi elokuussa 2009 lain naisiin kohdistuvan väkivallan poistamisesta ja Afganistanin ministerineuvosto hyväksyi asetuksen naisten suojelukeskuksista 5. syyskuuta 2011;
- F. toteaa, että vuoden 2001 jälkeen naisten tilanne on Afganistanissa parantunut eri aloilla, joita ovat muun muassa terveys, koulutus ja naisten asema politiikassa kansallisella ja aluetasolla sekä kansalaisyhteiskunnassa;

RC\887179FI.doc

PE479.401v01-00 }
PE479.403v01-00 }
PE479.406v01-00 }
PE479.407v01-00 }
PE479.410v01-00 }
PE479.412v01-00 } RC1

- G. ottaa huomioon, että Afganistan on sopimuspuolena useissa kansainvälisissä yleissopimuksissa, etenkin kaikkinaisen naysiin kohdistuvan syrjinnän poistamisesta tehdyssä yleissopimuksessa, ja että Afganistanin perustuslain 22 pykälässä määrätään, että miehillä ja naisilla on yhtäläiset oikeudet ja velvollisuudet lain edessä;
- H. toteaa kuitenkin, että afgaaninaisten tilanne on edelleen huolestuttava, sillä äitiyskuolleisuus raskauden ja synnytyksen aikana ja imeväiskuolleisuus ovat Afganistanissa yksi maailman korkeimmista;
- I. ottaa huomioon, että joillakin kapinallisryhmien hallinnassa olevilla Afganistanin alueilla esiintyy jopa teloituksia kivittämällä "šaria-lain" varjolla, kuten tapahtui eräälle naiselle ja hänen tyttärelleen Ghaznissa 12. marraskuuta 2011;
- J. ottaa huomioon, että "baad" – käytäntö, jossa nainen tai tyttö myydään vahingonkorvauksena rikoksesta tai rangaistuksena paikallisen jirgan päätöksen mukaisesti – on edelleen käytössä, vaikka se katsotaan Afganistanin rikoslain 517 pykälän nojalla rikokseksi;
- K. toteaa, että länsijoukkojen lähestyvä vetäytyminen Afganistanista uhkaa vaarantaa naisten itsenäistymisessä tapahtuneen edistyksen, sillä Taleban saattaisi saada uudelleen hallintaansa alueita, joilla naiset käyttävät nyt vapaasti uusia oikeuksiaan;
- L. toteaa, että naisilla on hallituksen hallinnassa olevilla alueilla paremmat koulutus- ja työskentelymahdollisuudet sekä mahdollisuudet saada terveydenhuoltopalveluja mutta alueilla, joilla kapinallisryhmät toimivat aktiivisesti, naiset kohtaavat merkittävää syrjintää koulutukseen pääsyssä, terveydenhuoltopalvelujen saannissa sekä taloudellisten ja kulttuurillisten osallistumismahdollisuuksien toteutumisessa;
- M. toteaa huolestuneena, että etenkin tietyillä alueilla Pakistanin viranomaiset eivät ole suojelleet vähemmistöjä ja naisia yhteiskunnalliselta epäoikeudenmukaisuudelta, mistä selvänä osoituksena ovat olleet tuomioistuinten tuomiot, kuten Pakistanin korkeimman oikeuden 21. huhtikuuta 2011 tekemä päätös, jossa yhtä lukuun ottamatta kaikki Mukhtar Main joukkoraiskauksesta syytetyt kuusi miestä vapautettiin syytteistä;
- N. toteaa, että vuonna 2002 yleisö sekä Pakistanissa että muualla maailmassa järkyttyi Mukhtar Main tapauksesta: joukko miehiä raiskasi hänet, koska kyläneuvosto halusi kostaa hänen veljensä oletetun rikkomuksen, ja hän voitti hyökkääjiään vastaan nostamansa kanteen alemmissa oikeusasteissa;
- O. ottaa huomioon, että AHRC-kansalaisjärjestö (Asian Human Rights Commission) on tuonut esiin, että Pakistanissa ja erityisesti Punjabin maakunnassa niiden naisten määrä, jotka raiskataan heidän käännättämisekseen islaminuskoon, on noussut hälyttävästi ja useita nuoria kristittyjä tyttöjä on kaapattu, raiskattu ja murhattu;
- P. ottaa huomioon, että Uzma Ayubin, joka kaapattiin vuosi sitten, jota pidettiin vankina ja jonka useat poliisit raiskasivat toistuvasti, traaginen esimerkki on osoitus huolestuttavasta oikeusvaltion periaatteiden halveksunnasta, sillä pidätettyjen poliisien perheenjäsenet tappoivat uhrin veljen Ayubin hylättyä tuomioistuimen ulkopuolisen sopimuksen;

- Q. ottaa huomioon, että vuoden 1977 sotilasvallankaappauksen jälkeen Pakistanissa lakattiin noudattamasta vuoden 1973 perustuslaissa taattua perusoikeutta syrjimättömyyteen sukupuolen perusteella;
- R. ottaa huomioon, että Pakistanissa on otettu käyttöön joukko naisten asemaa ja oikeuksia loukkaavia lakeja, joissa kodifioidaan naisten alempiarvoisuus lain edessä ja joissakin tapauksissa, esimerkiksi Hudood-määräyksissä ja todistelusäännöissä, heidän todistuksensa arvo on vain puolet miehen todistuksen arvosta;
- S. ottaa huomioon, että Pakistanissa on myös muita naisia syrjiviä lakeja, kuten muslimien perheoikeudellinen määräys ("Muslim Family Law Ordinance"), perhetuomioistuimesta annettu Länsi-Pakistanin laki ("West Pakistan Family Court Act"), laki lapsiavioliittojen rajoittamisesta ("Child Marriage Restraint Act"), myötäjäisten esilläpidon kieltävä Länsi-Pakistanin laki ("West Pakistan Dowry (Prohibition on Display) Act") sekä myötäjäisten ja häälahjojen arvoa rajoittava laki ("Dowry and Bridal Gifts (Restriction) Act");
- T. ottaa huomioon, että EU on toistamiseen ilmoittanut haluavansa rakentaa molemminpuolisiin etuihin ja jaettuihin arvoihin perustuvan vahvan ja pitkäaikaisen kumppanuuden Pakistanin kanssa ja tukea Pakistanin demokraattisia instituutioita ja siviilihallitusta sekä kansalaisyhteiskuntaa;
- U. ottaa huomioon, että EU on valmis jatkamaan yhteistyötä mutta se edellyttää Pakistanin noudattavan kansainvälisiä sitoumuksiaan etenkin turvallisuuden ja ihmisoikeuksien, myös naisten oikeuksien, alalla;
- V. ottaa huomioon, että Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 3 artiklan 5 kohdassa todetaan, että demokratian edistäminen sekä ihmisoikeuksien ja kansalaisvapauksien kunnioittaminen ovat Euroopan unionin perusperiaatteita ja -tavoitteita ja muodostavat yhteisen perustan sen suhteille kolmansiin maihin; ottaa huomioon, että EU:n kauppaan liittyvän ja kehitysavun ehtona on ihmisoikeuksien ja vähemmistöjen oikeuksien kunnioittaminen;
1. on erittäin huolissaan naisten ja tyttöjen tilanteesta ja siitä, että Afganistanista ja Pakistanista saadaan toistuvasti ilmoituksia naisten oikeuksien räikeistä loukkauksista; korostaa, että naisten ja tyttöjen tilanteeseen näissä maissa on kiinnitettävä pikaisesti tiiviimpää kansainvälistä huomiota;
  2. kehottaa painokkaasti komissiota ja neuvostoa sekä kansainvälistä yhteisöä osoittamaan merkittävästi lisävaroja toimiin, joilla pyritään suojelemaan naisia raiskaukselta, hyväksikäytöltä ja perheväkivallalta, sekä hahmottelemaan käytännön toimenpiteitä, joilla tuetaan syrjivän lainsäädännön vastaisia kansalaisyhteiskunnan liikkeitä;
  3. vaatii ottamaan kaikessa ihmisoikeusvuoropuhelussa nimenomaisesti esiin naisten oikeudet ja erityisesti kaikkinaisen naiseen ja tyttöihin kohdistuvan syrjinnän ja väkivallan torjumisen ja poistamisen, mukaan luettuina kaikenlaiset haitalliset perinteet tai tavat, lapsi- tai pakkoavioliitot, perheväkivalta ja naismurhat, sekä vaatimaan myös, ettei tällaisten julmuuksien torjumista koskevan velvoitteen välttämiseksi saa vedota mihinkään tapaan,

RC\887179FI.doc

PE479.401v01-00 }
 PE479.403v01-00 }
 PE479.406v01-00 }
 PE479.407v01-00 }
 PE479.410v01-00 }
 PE479.412v01-00 } RC1

perinteeseen tai uskonnolliseen näkemykseen;

Afganistan

4. pitää arvossa afgaaninaisia, jotka ovat kansakunnan kehityksen ja kasvun kannalta ratkaisevassa asemassa; katsoo, että viime vuosina miesten ja naisten tasa-arvon saralla saavutetut edistysaskelet ovat olennaisen tärkeitä maan tulevaisuuden rakentamisen kannalta;
5. panee tyytyväisenä merkille myönteisen kehityksen, jota edustaa naisten nimittäminen korkeisiin poliittisiin ja hallinnollisiin virkoihin Afganistanissa, esimerkiksi Habiba Sarabin nimittäminen Bamyenin kuvernööriksi; kannustaa Afganistanin hallitusta jatkamaan pyrkimyksiään saada lisää naisia julkisiin tehtäviin ja erityisesti lisätä naisten määrää maakuntahallinnossa;
6. panee tyytyväisenä merkille presidentti Karzain äskettäin tekemän päätöksen armahtaa Gulnaz-niminen raiskauksen uhri, joka oli tuomittu vankeuteen aviorikoksesta; kehottaa hallitusta tekemään lopun käytännöstä, jonka mukaan naiset, jotka pyrkivät pois väkivaltaisesta tilanteesta, suljetaan vankilaan, ja sen sijaan lisäämään naisten ja lasten turvakotien määrää maassa sekä kehottaa painokkaasti EU:ta antamaan tällaisille laitoksille jatkuvaa tukea;
7. tunnustaa, että Taleban-hallinnon kaatumisen jälkeen naisten tilanteessa Afganistanissa on saavutettu merkittävää edistystä; panee merkille, että naisten olojen ja oikeuksien pelätään jälleen heikkenevän Afganistanissa, kun liittoutuman joukot lähtevät maasta vuonna 2014, kuten on ilmoitettu;
8. korostaa, että äitiyskuolleisuus on Afganistanissa edelleen yksi maailman korkeimmista, mutta panee tyytyväisenä merkille, että Afganistanin terveysministeriön toteuttaman sekä useiden kansainvälisten järjestöjen rahoittaman ja tukeman tuoreen kuolleisuustutkimuksen (2010) mukaan suuntaus on myönteinen ja Afganistanin äitiyskuolleisuus on laskenut alle 500:n jokaista 100 000:ta elävänä syntynyttä lasta kohti; kehottaa komissiota, jäsenvaltioita, kansainvälisiä kumppaneita ja kansalaisjärjestöjä kiinnittämään äitiys- ja lapsiterveyteen erityistä huomiota toteuttaessaan hankkeita Afganistanissa;
9. pitää myönteisenä, että Afganistan toisti Bonnin toisessa konferenssissa haluavansa edelleen rakentaa vakaata, demokraattista yhteiskuntaa, joka perustuu oikeusvaltioon ja jossa kansalaisten ihmisoikeudet ja perusvapaudet, muun muassa miesten ja naisten tasa-arvo, taataan perustuslaissa, sekä noudattaa kaikkia ihmisoikeuksiin liittyviä velvoitteitaan; pitää myös myönteisenä kansainvälisen yhteisön lupausta tukea Afganistanin kehitystä tähän suuntaan;
10. kehottaa Afganistanin parlamenttia ja oikeusministeriötä kumoamaan kaikki lait, jotka johtavat naisten syrjintään tai sisältävät naisia syrjiviä säännöksiä ja jotka ovat siten Afganistanin allekirjoittamien kansainvälisten sopimusten vastaisia;
11. katsoo, että sitoutuminen ihmisoikeuksiin, etenkin naisten oikeuksiin, ja näiden oikeuksien kunnioittaminen ovat olennaisen tärkeitä Afganistanin demokratiakehityksen kannalta;

12. on erittäin huolissaan siitä, että kaikesta edistyksestä huolimatta afgaaninaiset ja -tytöt joutuvat edelleen perheväkivallan, ihmiskaupan, pakkoavioliittojen, myös lapsiavioliittojen, uhreiksi ja heillä käydään kauppaa riitojen ratkaisemiseksi; vaatii Afganistanin viranomaisia varmistamaan, että poliisi, tuomioistuimet ja muut oikeusviranomaiset ryhtyvät toimiin väkivallan, kuten pahoinpitelyn, raiskauksen ja muunlaisen seksuaalisen väkivallan, kohteeksi joutuneiden naisten kantelujen johdosta;
13. on erityisen huolissaan siitä, että Talebanin tai muiden kapinallisryhmien hallinnassa olevilla alueilla naisia, joita syytetään Talebanin ahdasmielisten sosiaalisten sääntöjen rikkomisesta, rangaistaan edelleen kivittämällä tai turmelemalla heidän ulkonäkönsä;
14. toteaa, että naisten tasa-arvo on kirjattu periaatteeksi Afganistanin uuteen perustuslakiin; kehottaa tarkistamaan šii-naisten henkilökohtaista asemaa koskevaa lakia, joka joistakin muutoksista huolimatta on kansalaisoikeuksia ja poliittisia oikeuksia koskevan kansainvälisen yleissopimuksen, kaikkinaisen syrjinnän poistamisesta tehdyn yleissopimuksen ja lapsen oikeuksista tehdyn yleissopimuksen periaatteiden vastainen;
15. toistaa, että Euroopan unionin ja sen jäsenvaltioiden tuen Afganistanin jälleenrakentamiseen on sisällettävä konkreettisia toimenpiteitä naisiin kohdistuvan syrjinnän poistamiseksi, jotta lujitetaan ihmisoikeuksien ja oikeusvaltion periaatteiden kunnioittamista;
16. kehottaa Afganistanin viranomaisia kitkemään epäinhimillisen baad-käytännön sekä ryhtymään pikaisesti toimenpiteisiin, jotta vuoden 2009 laki, jonka mukaan rikosentekijöille voidaan määrätä enintään kymmenen vuoden pituisia rangaistuksia, pannaan kokonaisuudessaan täytäntöön;
17. kehottaa Afganistanin hallitusta muuttamaan nykyistä lainsäädäntöä ja rikoslakia, jotta naisten oikeuksia voitaisiin suojella paremmin ja vältettäisiin syrjivät olosuhteet; korostaa, että rauhanneuvottelut eivät missään tapauksessa saa johtaa naisten viime vuosina saamien oikeuksien menetykseen;
18. vaatii, että naisten korvaamatonta panosta kotitalouksien ja yhteisöjen konfliktien ratkaisussa olisi hyödynnettävä ja että naisten paikkojen määrää korkeassa rauhanneuvostossa ja maakunnallisissa rauhanneuvostoissa olisi lisättävä huomattavasti;

Pakistan

19. on erittäin huolestunut tavasta, jolla Asia Bibia, Mukhtar Maita ja Uzma Ayubia vastaan nostettuja oikeusjuttuja on käsitelty, ja katsoo, että tämä voi entisestään murentaa Pakistanin oikeusjärjestelmää ja rohkaista niitä, jotka pyrkivät loukkaamaan naisten ja muiden uhan alla elävien oikeuksia;
20. kehottaa Pakistanin hallitusta luomaan mekanismeja, joiden avulla paikallis- ja aluehallinnot voivat seurata epävirallisten kylä- ja heimoneuvostojen toimintaa ja puuttua tapauksiin, joissa ne ovat ylittäneet valtuutensa;

21. kehottaa Pakistanin hallitusta palauttamaan vuoden 1973 perustuslaissa vahvistetut perusoikeudet, joihin kuuluu muun muassa oikeus suojeluun sukupuoleen perustuvalta syrjinnältä;
22. kehottaa hallitusta tarkistamaan sotilasvallankumouksen jälkeen käyttöön otettua naisten oikeuksia koskevaa lainsäädäntöä ja erityisesti Hudood-määräyksiä ja todistelusaantöjä, jotka ovat naisten laillisen aseman ja oikeuksien vastaisia ja tekevät heistä lain edessä alempiarvoisia;
23. pitää myönteisenä kansalliskokoukselle äskettäin annettua lakiehdotusta, jonka tarkoituksena on tehdä naisten asemaa käsittelevästä kansallisesta komissiosta riippumaton elin ja pyrkiä näin lisäämään naisten vaikutusmahdollisuuksia ja lopettamaan kaikkinaisen naisten syrjintä, ja tukee myös pyrkimyksiä varmistaa kansallisen ihmisoikeuskomission perustamista koskevan lakiehdotuksen hyväksyminen;
24. on erittäin tyytyväinen siihen, että sekä senaatti että kansalliskokous hyväksyivät äskettäin kaksi keskeistä lakiehdotusta, joista toinen koskee naisten suojelemista hapon käyttöön perustuvalta väkivallalta ("Acid Control and Acid Crime Prevention Bill 2010") ja toinen naisvihamielisten käytäntöjen torjumista rikoslain muutoksella ("Prevention of Anti-Women Practices Bill 2008"), ja on valmis tukemaan näiden lakien pikaisen täytäntöönpanon valvonnasta vastaavan komission perustamista;
25. pitää kuitenkin valitettavana, että senaatti on antanut perheväkivaltaa koskevan lakiesityksen raueta, vaikka kansalliskokous hyväksyi sen vuonna 2009; katsoo, että äskettäin hyväksytyyn naisia puolustavan lainsäädännön hengessä on välttämätöntä ottaa uudelleen käsiteltäväksi ja hyväksyä pikaisesti myös tämä lakiehdotus perheväkivallan torjumiseksi;
26. kehottaa hallitusta tarkistamaan myös muita naisia syrjiviä lakeja, kuten muslimien perheoikeudelliset määräykset, perhetuomioistuimesta annettu Länsi-Pakistanin laki, laki lapsiavioliittojen rajoittamisesta, myötäjäisten esilläpidon kieltävä Länsi-Pakistanin laki, myötäjäisten ja häälahjojen arvoa rajoittava laki, Hudood-määräykset, vuoden 1951 kansalaisuuslaki ja vuoden 1984 todistelusaännöt;
27. kehottaa hallitusta tarkistamaan perusteellisesti jumalanpilkkalakeja ja niiden tämänhetkistä soveltamista, koska muun muassa rikoslain 295 C osastossa säädetään pakollisesta kuolemanrangaistuksesta kaikille, joiden todetaan syyllistyneen jumalanpilkaan, sekä panemaan täytäntöön jo aiemmin esitettyjä lakimuutoksia;
28. kehottaa hallitusta asettamaan syytteeseen ne, jotka yllyttävät väkivaltaan, ja erityisesti ne, jotka vaativat ja joissain tapauksissa tarjoavat palkkioita sellaisten yksittäisten henkilöiden tai ihmisryhmien surmaamisesta, joiden kanssa heillä on erimielisyyksiä, ja kehottaa hallitusta myös tehostamaan toimia asiaa koskevan keskustelun edistämiseksi;
29. kehottaa Pakistanin viranomaisia toimimaan määrätietoisesti "kunniamurhien" lopettamiseksi; toteaa, että Pakistanin oikeusjärjestelmän on rangaistava tällaisiin rikoksiin syyllistyneitä;

30. kehottaa komissiota ja neuvostoa ehdottamaan ja toteuttamaan koulutusohjelmia, joiden tarkoituksena on parantaa naisten lukutaitoa ja koulutustasoa;
31. kehottaa Euroopan unionin toimivaltaisia toimielimiä sisällyttämään yhteiskunnan uskonnollisen suvaitsevaisuuden Pakistanin kanssa käytävään poliittiseen vuoropuheluun, sillä tämä asia on erittäin tärkeä uskonnollisen ääriliikehdinnän torjumiseksi pitkällä aikavälillä;
32. kehottaa Euroopan unionin toimivaltaisia toimielimiä vaatimaan, että Pakistanin hallitus noudattaa Euroopan unionin ja Pakistanin islamilaisen tasavallan väliseen yhteistyösopimukseen kirjattua demokratia- ja ihmisoikeuslauseketta; kehottaa jälleen kerran Euroopan ulkosuhdehallintoa esittämään kertomuksen yhteistyösopimuksen sekä demokratia- ja ihmisoikeuslausekkeen täytäntöönpanosta;
33. kehottaa puhemiestä välittämään tämän päätöslauselman neuvostolle, Euroopan ulkosuhdehallinnolle, komission varapuheenjohtajalle / unionin ulkoasioiden ja turvallisuuspolitiikan korkealle edustajalle, jäsenvaltioiden hallituksille ja parlamenteille sekä Pakistanin ja Afganistanin hallituksille ja parlamenteille.